

Ster van Acht

Ster van Acht

Jennifer Murgia

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Ster van Acht
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jennifer Murgia
Oorspronkelijke titel: *Angel Star*
Vertaling: Jen Minkman & Marije Kok

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing & AM Design
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste druk oktober 2017, tweede druk december 2017, derde druk
augustus 2018
ISBN 978-94-63865-92-0
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-
kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Want er staat geschreven:

*“Zijn engelen zal hij
opdracht geven
om over u te waken.”*

Lucas 4:10

Ik wist dat de dood nabij was. Bizar hoe het in een paar dagen zo ver had kunnen komen. Ik merkte dat ik trilde en dat ik snel moest zijn voordat... Ik wilde er niet aan denken.

Ik pakte de kleine dolk. Het wapen, hoe dodelijk ook, was prachtig. Minuscule gravures glinsterden in het gouden heft en vertelden over de val van de aartsengelen uit de hemel, hun verhaal zorgvuldig in het dodelijke mes gekeerd.

Ik slikte moeizaam. Zou God mij nu accepteren?

Een gevoel van onzekerheid golfde door mijn lichaam, maar ik had mijn keuze al gemaakt.

Zonder er nog langer over na te denken, stootte ik de dolk diep in mijn hart, in de hoop dat mijn plan zou werken. Naar adem snakkend schoot ik naar voren, mijn vingers op zoek naar wat ze maar te pakken konden krijgen. Ik vond de gordijnen en sleurde ze naar beneden, waarbij de gordijnroede uit de muur knalde en enorme gapende gaten achterliet. Alsof de hemel ook mee wilde doen, scheurde de fluwelen nacht open en stortte de regen in een natte hoosbui naar beneden. Ik sloot mijn ogen voor de waas die me langzaam omhulde. Ik bleef liggen terwijl de regen de vermoeide lucht kleurde en de hemel om me hilde.

Hoofdstuk 1

Daar was het weer.

Het gefladder. De vleugels.

Ik kneep mijn ogen dicht en probeerde mezelf er voor de zoveelste keer van te overtuigen dat het niet echt kon zijn. Ik lag te dromen – alweer.

Maar ik voelde toch echt een briesje tegen mijn huid, voelde mijn haren langs mijn gezicht strijken. De lucht om me heen was in beweging. Mijn hart begon sneller te kloppen. Ik slikte mijn paniek weg en deed wat uiteindelijk toch zou moeten gebeuren.

Ik opende mijn ogen.

Terwijl ik langzaam maar zeker bij bewustzijn kwam, bestudeerde ik de lange, vreemde schaduwen die zich uitstrekten over mijn plafond. Ik dacht terug aan de droom.

Het wás toch een droom geweest? Een droom die zo echt leek, als ik mijn ogen weer sloot. Een droom waar ik wanhopig graag uit had willen ontwaken, maar die ik, nu ik wakker was, met veel moeite vast probeerde te houden. Ik voelde zijn ogen nog steeds branden. Ogen met de kleur van een storm, pikzwart en onbevreesd, die me bestudeerden terwijl ik in mijn slaap zocht naar dromen die vrediger waren, normáler – maar nu was het voorbij. Ik was wakker.

Het was warm in mijn kamer voor maart. Mijn kleine ventilatortje stond in mijn kast te wachten op nog warmere dagen. Het was dan ook niet gek dat verwarring overheerste toen ik een klamme hand door mijn lange, vochtige haar haalde dat even daarvoor nog op mijn kussen uitgewaaierd had gelegen. Ik kon

me niet herinneren dat ik onder de dekens was gekropen en in slaap was gevallen, maar hier lag ik dan, in bed, trillend en bevend zoals op zoveel andere nachten.

Omdat ik niet meer in slaap kon komen, sleepte ik mezelf uit bed en schuifelde naar mijn computer, die ik per ongeluk de hele nacht aan had laten staan. Er waren twee e-mails binnengekomen waar ik gapend op klikte. De eerste was een afdrukbare kortingsbon voor een boekwinkel.

‘Twintig procent korting is niet verkeerd,’ fluisterde ik slaperig tegen mezelf. Ik wierp een schaapachtige blik op mijn overvolle boekenkast. ‘Eentje meer kan nog best.’

Mijn moeder, een bibliothecaresse, probeerde me er altijd van te overtuigen dat ik boeken moest lenen in plaats van al mijn kostbare zakgeld eraan te besteden, maar dat kon ik niet. Ik kon gewoon niet zonder dat opwindende gevoel.

Ik klikte de volgende mail aan en meteen begon mijn huid te prikkelen van angst. Hij was van Brynn Hanson – de bloedmooie, met pompons zwaaiende, zelfbenoemde koningin van Carver High School. Helaas was ik haar favoriete treiterobject. Met tegenzin opende ik haar bericht.

Er stond maar één woord in, maar dat ene woord was genoeg om me van top tot teen te irriteren.

Freak.

Ik las het nog eens. Ik las het zelfs een paar keer achter elkaar, vol ongeloof dat haar haat een weg naar mijn computer had gevonden – dat deze mail werkelijk voor mij bedoeld was. Ik klikte vlug op het icoontje dat het bericht zou verwijderen, alsof ik van een slijmerig insect af probeerde te komen.

‘Wacht maar tot ik Claire hierover vertel,’ mompelde ik in mezelf, terwijl ik bedacht hoe mijn beste vriendin deze situatie zou aanpakken. Ze zou het bericht waarschijnlijk weer terugsturen naar Brynn om haar een koekje van eigen deeg te geven.

Maar ik? Ik hoopte nog steeds dat de deleteknop de situatie voor altijd zou laten verdwijnen.

Mijn limoengroene iPod-dock gaf aan dat het 06.12 uur was en ik stond op om me uit te rekken. Ik sloeg mijn armen over

mijn gezicht, zodat mijn vreselijk ouderwetse kamer heel even uit zicht verdween. Mijn lichtpaarse muren waren bedekt met redelijk hippe posters van *Evanescence* en schetsen van engelen, maar voor de rest was er weinig hoop. Ik trok mijn dekbed recht, legde mijn beduimelde exemplaar van *Een verschrikkelijke schoonheid* aan de kant en maakte me klaar voor school. Ik wist dat Claire altijd sneller dan verwacht voor de deur zou staan toeteren in haar kleine, witte cabrio. De schoolbus nemen was absoluut geen optie.

Flashbacks naar groep vier tolden door mijn hoofd. Dat was het jaar waarin Brynns gepest was begonnen, toen ze me uitlachte om de gehaakte muts die tante Karen voor me had gemaakt. Dat, in combinatie met de boterham met ei die ik 's ochtends voor het ontbijt had gegeten, resulteerde in het compleet onderkotsen van Eddie Carmichaels nieuwe sweater.

Dat was geen goede dag geweest.

Tegenwoordig nam ik nog steeds af en toe de bus. En Brynn? Die had vorig jaar een BMW Z-3 cabriolet voor haar zestiende verjaardag gekregen.

Ik begreep niet waarom ik bovenaan haar haatlijstje stond. Eigenlijk begreep ik een heleboel dingen niet.

Ik liet mijn vingers over het kleine zilveren fotolijstje dat op mijn kast stond glijden, de enige foto van mijn vader die ik had. Mijn ouders waren nooit getrouwd geweest en mijn moeder praatte niet over hem. Misschien vreesde ze de dag waarop ik naar hem zou vragen, vreesde ze het moment waarop ik me zou gaan afvragen wat er in hemelsnaam tussen hen was gebeurd. Hij was gewoon verdwenen. Meer viel er niet te vertellen. Andere kinderen hadden twee ouders. Ik had haar. Het werkte. We hadden een band die uitrekte en weer samentrok als een elastiekje. Het ene moment beste vriendinnen, het volgende moeder en dochter. Er kwam altijd wel weer een moment waarop ze boos haar armen over elkaar zou slaan en ik met mijn ogen zou rollen, waardoor het elastiekje tussen ons dreigde te knappen.

Toen ik ouder werd, begon ik te begrijpen dat ze misschien wel eenzaam was. Mijn vaders afwezigheid was een onuitgespro-

ken leegte die binnen onze muren leefde. Ook al keek ik uit naar de dag waarop ik ook verliefd zou worden, toch was ik bang. Wat als de persoon die op een dag mijn hart zou veroveren ook verdween?

‘Ik heb wat warm water voor je overgelaten, lieverd!’ riep mijn moeder.

Mam draaide de kraan van de douche dicht en het drong tot me door dat als ik niet opschoot, ik mijn lift zou missen en alsnog die gevreesde bus zou moeten nemen.

Tegen de tijd dat ik op school aankwam, bonste mijn hoofd van de stress. Ik stond voor wat wel een eeuwigheid leek naar de binnenkant van mijn kluisje te staren, stilletjes Brynns ‘vriendelijke’ mailtje en de donkere ogen uit mijn droom vervloekend.

‘Hallo? Wat is er met jou? Je lijkt wel een zombie,’ zei Claire tussen twee happen snoepvetter door.

‘Koppijn,’ antwoordde ik zachtjes en ik ging verder met het uitzoeken van de boeken die ik die ochtend nodig zou hebben.

Het geluidsniveau in de hal op de begane grond zorgde voor een zwarte rand rond mijn gezichtsveld die steeds groter werd. Ik vroeg me af of de schoolzuster leerlingen al vóór het eerste uur weer naar huis zou laten gaan.

‘Heb je weer te lang achter de computer gezeten vannacht? Geloof me, Google staat erom bekend ernstige neurologische problemen te veroorzaken bij jongeren van onze leeftijd. Tenzij...’ Plots kreeg Claire die alwetende glans in haar heldere ogen. ‘Heb je soms een leuke jongen online ontmoet? Kennen we hem?’

Ik draaide me langzaam naar haar om. Claire Meyers en ik waren al onafscheidelijk sinds groep vijf, maar de manier waarop haar brein werkte, was me nog altijd een raadsel.

‘Ik heb haatmail gekregen van Brynn,’ gaf ik toe. Mijn alles-behalve opgewekte humeur zakte nog een graadje naar beneden.

Claire leunde tegen het kluisje naast het mijne en zuchtte meelevend. ‘Alweer?’

‘Yep. Ik hou tenminste íemand wakker ’s nachts.’

‘Het is voor het welzijn van de mensheid.’

‘Pardon?’

‘In elk geval valt ze mij nu niet lastig!’ Claire glimlachte terwijl ze met haar vinger tegen mijn arm tikte. Ze keek me een paar tellen aan en zei toen met ernstige stem: ‘Je hebt een vriendje nodig.’

Ik stak mijn kin naar voren en zuchtte. Alsof dat binnenkort zou gaan gebeuren.

‘Je weet wel, iemand om je te beschermen tegen de boze heks die door deze gangen dwaalt.’ Claire wierp een blik op de massa scholieren die voorbij liep.

Ik wilde net mijn mond openen om te reageren toen het welbekende getik van leren ballerina’s abrupt achter ons tot stilstand kwam.

‘Heb je mijn bericht ontvangen?’ Brynn klakte met haar tong tegen haar voortanden. Ze hield haar armen over elkaar gevouwen tegen haar helderwitte blouse, die netjes in haar geruite rokje was gestopt. Met haar donkerbruine ogen keek ze ons boosaardig aan.

‘We zitten op een openbare school, hoor,’ zei mijn altijd goedgebekte vriendin sarcastisch. ‘Misschien ben je verdwaald en had je de afslag naar Saint Andrew’s moeten nemen, aan de andere kant van de stad?’

Brynn, beleefd als altijd, stak haar middelvinger op, draaide zich op haar hielen om en marcheerde weg.

‘Wat?’ Claire schoof een stuk kauwgom in haar mond en smeed het papiertje onbekommerd in mijn kluisje. ‘Jij dacht het ook. Ze kleedt zich alsof ze naar een of andere dure kostschool gaat en doet alsof wij uitschot zijn. Je moet haar gewoon negeren, Teagan.’

Ik hoorde Claires stem wel – ik was het zelfs helemaal met haar eens – maar ik werd gedwongen naar Brynn te blijven kijken. Ik móést wel naar het einde van de hal kijken, waar leerlingen worstelden met hun rugzakken en anderen hun kluisjes openden of dichtdeden... lachend, roddelend, pratend. En het was mense-

lijkerwijs niet mogelijk voor me om mijn blik los te rukken, omdat de hal ineens een donkere, verstikkende tunnel was geworden met mij aan het ene eind en hém aan het andere eind.

Gebeurde dit echt?

Zijn zwarte ogen brandden op mijn huid, net zoals in mijn droom. Een akelig vertrouwd koud trok door mijn lichaam. Mijn spieren waren in staal veranderd en ik stond hulpeloos vastgenageld aan de vloer, al wilde ik niets liever dan maken dat ik hier weg kwam.

Twee grote schaduwen strekten zich uit vanachter de figuur, zo enorm dat ik zelfs op deze afstand de diepzwarte, leerachtige vleugels kon onderscheiden onder de tl-verlichting.

Ik haalde diep adem. Het was duidelijk dat Claire de droomachtige indringer in de hal niet zag. Niemand zag hem.

Instinctief zette ik een stap achteruit en toen was hij weg.

‘Ze denkt dat ze perfect is,’ vervolgde Claire. Haar stem klonk geleidelijk aan steeds harder in mijn oren, alsof het volume gedempt was geweest en nu langzaam weer tot de werkelijkheid doordrong.

Rillend pakte ik mijn boeken en haalde diep adem, terwijl ik mijn hoofd automatisch instemmend voelde knikken.

‘Het is een teken van onzekerheid. Ze heeft haar klauwen diep in je geslagen. Ze weet hoe ze je op de kast kan krijgen. En trouwens, je weet dat ze het alleen maar lekker vindt als ze iemand anders een rotgevoel kan bezorgen.’

Ik keek mijn beste vriendin aan alsof ze zojuist was teruggekomen van een bezoekje aan de maan.

‘Claire, zag je hem niet?’ Ik draaide me om naar de plek waar de donkere figuur nog maar even geleden had gestaan.

‘O, ja, ik zie hem prima. En hij ziet er goed uit.’

Laat maar. Ik was haar al kwijt.

Ryan Jameson trok zijn leren Columbia-tas iets hoger op zijn brede schouders en bleef recht voor ons staan, net toen de eerste bel door de hal galmde.

‘Teagan.’ Hij knikte me toe.

Ik glimlachte terug en probeerde geen aandacht te besteden aan hoe snel en gemakkelijk Claires hand in de zijne gleed.

‘Misschien moet je even langs de schoolzuster gaan. Je ziet een beetje bleek.’ Claire trok bezorgd haar wenkbrauwen op. ‘Ik zie je bij de lunch, Tea.’

Zwaaiend liep ze weg met haar nieuwe vriendje, waarna ik met een klap mijn kluisje dichtsliep. De echo galmde door mijn bonzende hoofd. Mezelf mentaal voorbereidend op de les begon ik aan de saaie wandeling naar de gymzaal, langs rijen kluisjes en een stel onuitstaanbare footballspelers. Mijn blik werd naar de andere kant van de hal getrokken, nog steeds op zoek naar een verklaring voor wat er zojuist was gebeurd. Kon het zijn dat mijn verschrikkelijke ochtend me nog parten speelde en dat mijn geest me voor de gek hield? Mijn nachtmerrie leek me te achtervolgen; was de grens overgestoken naar de werkelijkheid en had me de school in gevolgd. Misschien had Claire gelijk. Misschien had ik echt een vriendje nodig – of in elk geval de schoolzuster. Iemand die me wat afleiding kon bieden van mijn krankzinnige leven.

In een opwelling besloot ik zowel de schoolzuster als de gymles te skippen en liep naar buiten voor wat frisse lucht. Ik liet mijn rugzak op de grond zakken en zakte neer op een betonnen bankje. De ochtend was prachtig, ondanks het feit dat ik nog steeds mijn adem kon zien, maar de frisse lucht maakte mijn hoofd leeg en hielp me om beter te zien en na te denken. Ik staaarde naar het mooi aangelegde stukje natuur om me heen, naar de bomen en het voetpad dat naar het zuidelijke trappenhuis liep. Het was allemaal netjes bijgehouden en schoon, er waren geen griezelige, kleine hoekjes van waaruit een duister gevleugeld wezen plotseling tevoorschijn zou kunnen springen.

Verwonderd keek ik naar de roze knoppen die ontsprongen aan de tot voor kort nog skeletachtige takken boven me. Zelfs de lucht was perfect, onbewolkt blauw, van het soort dat je ziet op ansichtkaarten en in reclames. En ja, dat zou er eigenlijk voor moeten zorgen dat ik me weer helemaal vrolijk en energiek voelde, maar het gebeurde helaas niet. Ik leunde met mijn gezicht in mijn handen en sloot mijn ogen, want om de een of andere

reden wilde het bonkende gevoel in mijn hoofd maar niet weggaan.

Vanuit de verte wist een stem door het gedreun heen te dringen. ‘Gaat het wel?’

Ik had niemand de binnenplaats op horen komen. Nog geen voetstap was tot me doorgedrongen, waardoor het leek alsof zijn stem uit het niets kwam. Ik moet opgesprongen zijn of een gilletje hebben geslaakt, want zijn gezicht weerspiegelde dezelfde onzekerheid die nu in mijn borstkas roffelde.

‘Ik wilde je niet laten schrikken.’

Ik schraapte mijn keel. ‘O, nee hoor. Ik bedoel, het gaat prima.’ Toen ik echt goed naar hem keek, zag ik een onbekend gezicht. Het mooiste gezicht dat ik ooit had gezien.

Voor me stond een lange jongen, zijn gezicht zacht maar ook scherp. Zonlicht speelde met zijn zandkleurige haar, dat losjes rond zijn gezicht krulde en de zonnestraaltjes opving die tussen de takken door op ons vielen. Maar... zijn ogen. Die waren van het warmste, meest eindeloze turquoise – en meedogenloos hypnotiserend. Plotseling voelde ik niets meer van mijn eerdere hoofdpijn, alleen nog maar een kalmerende warmte die door me heen stroomde. De paniek van die ochtend – door de *bate mail* en de gevleugelde illusie in de hal – loste simpelweg op toen ik hem zag.

‘Ik ben Garreth.’

Ik bleef als een idioot naar de hand staren die hij naar me uitgestrekt hield. Tot mijn grote schaamte lukte het me niet om iets terug te zeggen. Ik probeerde wanhopig mijn stem weer te vinden, maar ik was in trance. Als ik niet snel wat zei, dacht hij vast dat ik een of andere sociale handicap had, en op dit moment leek me dat het ergste wat me kon overkomen.

‘Teagan,’ antwoordde ik toen ik eindelijk mijn stem had teruggevonden. Ik schudde zijn hand, die zo warm was dat ik hem eigenlijk niet meer los wilde laten. Hij glimlachte naar me en ik voelde mijn wangen rood worden. Ik zal zijn hand wel iets te lang hebben vastgehouden. Toen hij naar me bleef kijken, wendde ik vlug mijn blik af terwijl een paniekerig gevoel opborrelde in mijn

borstkas. Maar het was een goede soort paniek. Het prettige soort.

Garreth vouwde een dun velletje papier open dat een schoolrooster bleek te zijn. Hij fronste zijn wenkbrauwen voor hij zijn blik weer op me richtte.

‘Weet jij toevallig hoe ik bij lokaal 303 kom?’ vroeg hij met een glimlach.

‘O, ik moet zo ook naar mythologie. Ik kan wel met je meelopen, als je wilt.’

Met klamme handen reikte ik naar mijn tas, die hij beleefd optilde en aan me gaf. Om ongewenste duizelingen te voorkomen, stond ik langzaam op, maar tot mijn grote verbazing stond ik heel stevig op mijn benen, ondanks het vreemde, stotterende geklop van mijn hart. ‘Dank je.’

Ik nam mijn tas van hem aan en voelde me ineens nogal klein nu ik rechtop stond. Hij was ruim een meter vijfentachtig, en ik zou hem eerder hebben ingeschat als een examenleerling dan als een vijfdeklasser zoals ik. Stilletjes vervloekte ik mijn tendere bouw; naast hem leek ik net een klein kind.

‘Ben je hier pas komen wonen?’ vroeg ik.

Ik kon me haast niet voorstellen dat hij van een andere school uit de buurt kwam, want dan had ik hem vast wel eens gezien. Hopewell had maar drie middelbare scholen: Carver High, de technische school en Saint Andrew’s. Zo groot was Hopewell niet. Gewoon een rustig klein stadje met een paar bijzondere victoriaanse en koloniale huizen ergens in het westen van New Jersey. Meestal was het er vredig en stil. Als de lokale jeugd zich begon te vervelen, vluchtten ze meestal naar New Hope of Princeton.

‘Ik zat eerst op Saint Andrew’s.’

Ongedwongen praatte Garreth verder, zijn gouden stem als een suikerspin die zachtjes smolt in de lucht om ons heen. Ik betrapte mezelf erop dat ik steeds even naar hem keek terwijl we de trap naar de tweede verdieping namen.

‘Hmm.’ Ik knikte, aandachtig luisterend naar elk woord dat hij sprak, maar tegelijkertijd vroeg ik me af hoe het kon dat hij me

nog nooit was opgevallen, zelfs niet toen het footballteam van Carver High tijdens de play-offs tegen dat van St. Andrew's moest.

Iederéén was bij die wedstrijd geweest.

We bleven wat kletsen tot we bij het mythologie-klaslokaal aankwamen, achtervolgd door nieuwsgierige blikken van verschillende omstanders. Vreemd genoeg leek Garreth zich niet bewust van alles wat er om ons heen gebeurde. Ik lichtte hem in over het dagelijks leven op Carver High en had absoluut geen idee waarom hij hier überhaupt heen was gekomen. Misschien verbeeldde ik het me, maar het leek alsof hij alles wat ik vertelde enorm boeiend vond, wat me het gevoel gaf dat ik zweefde.

'Nou, daar zijn we dan.' Ik sprak zachtjes en probeerde niet al te teleurgesteld te klinken nu onze wandeling naar het lokaal voorbij was. 'Meneer Barry is best cool, je vindt hem vast aardig. Zolang je de Grieken en Romeinen uit elkaar kunt houden en niet snurkt tijdens *Jason en de Argonauten* komt alles goed.'

'Dank je, Teagan.' Hij schonk me een oprechte glimlach voor hij zich omdraaide om meneer Barry een briefje te overhandigen.

Bescheiden glimlachte ik terug en draaide toen met tegenzin weg om mijn plek in de tweede rij op te zoeken. De andere meisjes in de klas fluisterden en gaapten Garreth aan terwijl hij naar zijn plek achter in het lokaal liep. Ik voelde de huid van mijn armen opstandig tintelen, alsof de afgelopen paar minuten ervoor hadden gezorgd dat ik nu op de één of andere manier recht op hem had, of zo. Een paar meisjes – de snobistische elite die deel uitmaakte van Brynns groepje – wierpen me ijsskoude blikken toe, maar deze keer negeerde ik ze. Mijn gedachten bleven hangen bij het gesprek dat ik net had gehad, en toen ik me omdraaide om nog één keer naar Garreth te kijken, was ik in de wolken toen ik ontdekte dat zijn ogen aandachtig en diep in de mijne staarden.

Hoofdstuk 2

De rest van de dag ging als een wazige droom aan me voorbij. Waar ik ook moest zijn op het schoolterrein, Garreth was altijd ergens in de buurt. Het kostte me geen enkele moeite om hem te vinden, alsof er een of ander radarsysteem bij me geïnstalleerd was, en ook al was het feit dat hij steeds bij me in de buurt opdook waarschijnlijk puur toeval, voelde ik me de rest van de dag heerlijk gespannen en verlegen. Net als ieder ander zeventienjarig meisje had ik de kunst van het wensdenken perfect onder de knie, maar ik had kunnen zweren dat hij naar me zat te kijken, en elke keer als ik genoeg moed had verzameld om zijn blik te beantwoorden, wierp hij me een heerlijke glimlach toe en voelde ik me net een verliefd, dom schaap. Zelfs Claire merkte het tijdens de lunch.

‘Heeft de schoolzuster je ibuprofen uit een oud doosje gegeven of zo? Of drugs?’ Ze keek me argwanend aan.

‘Ja,’ was het enige wat ik kon uitbrengen.

Claire leegde haar oranje lunchtrommeltje. Zoals gewoonlijk zat hij vol snacks en snoep.

‘Er gaat een gerucht door de school.’ Ze sprak op gedempte toon, alsof het een enorm geheim was dat elk moment ontdekt kon worden.

‘Hmm?’ Ik was aan het dagdromen en speurde de kantine af in de hoop een glimp op te vangen van zijn zandkleurige krullen aan een van de tafels, maar Garreth was nergens te bekennen. Wat ik erg jammer vond. Aan de andere kant: wat nou als ik hem aan een tafel zag zitten naast een beeldschone, sprankelende cheerleader?

‘Nou ja, ben je zelfs niet een béétje nieuwsgierig?’

Ik zuchtte en stopte met rondkijken.

‘Twee woorden. Garreth Adams.’

‘Ik heb hem al ontmoet.’ Ik perste de woorden er zachtjes uit.

Claire's hoofd schoot omhoog.

‘We hebben mythologieles samen.’

‘Ja? En..?’ Claire staaarde me aan. Ze zwaaide met haar handen om aan te geven dat ik verder moest gaan met mijn verhaal.

‘En wat?’

Ik staaarde terug. Ik wist wat er ging gebeuren. Ik hield waardevolle informatie achter en dat wist ze, maar ik speelde het spelletje graag mee. Ik vond het leuk om haar te laten wachten. Ze stuitte zo'n beetje van haar stoel. Het verbaasde me niks dat de hele school het waarschijnlijk over mijn bijbaantje als gids vandaag had gehad. Joost mocht weten wat Claire allemaal had gehoord.

‘Van wat ik heb gehoord kon hij zijn ogen niet van je afhouden. Wat een mazzelkont ben je!’ Claire liep zo'n beetje over van enthousiasme. ‘Ik zei toch dat je een vriendje nodig had. Wie had gedacht dat ik intellectueel én helderziend zou worden op één en dezelfde dag?’

Ik schoof het laatste stukje van mijn boterham met pindakaas in mijn mond en staaarde over de tafel naar het monster dat ik had gecreëerd.

Claire leek erg ingenomen met zichzelf. Het voelde bijna wreed om verder te vertellen en zo haar pret te bederven, maar ik kon gewoon niet anders. Ik probeerde het nieuws op een zo diplomatiek mogelijke toon te brengen.

‘Oké, hij is aardig, maar haal je nou niet te veel in je hoofd. En waag het niet om meteen een kristallen bol of een hip hoofddoekje met bedeltjes aan te schaffen. Hij was me gewoon dankbaar voor mijn hulp. Dat is alles. En trouwens, hij lijkt als twee druppels water op een god, of in elk geval op een model, en ik ben gewoon... nou ja... ik ben gewoon mezelf.’ Ik at mijn zakje Cheetos leeg en sloeg het laatste beetje van mijn flesje water achterover. Zo, dat was ook weer achter de rug.

‘Mm-hmm.’ Claire sloeg me gade van achter het chocolade-cakeje dat ze aan het verslinden was. Ze reikte over de tafel, pakte mijn hand en begon mijn handpalm te bestuderen. ‘Precies wat ik al dacht. Er staat: “Ik ben verliefd op Garreth Adams”. Daar staat het, in dat zweterige, kleine handje van je.’

‘Echt niet!’ Ik stond op om mijn afval in de vuilnisbak te gooien en draaide mijn rug naar haar toe.

‘Echt wel! Transpiratie liegt nooit!’ riep ze me achterna.

Godzijdank was de lunchpauze voorbij. Als een magneet in constante beweging voelde ik mezelf dichter naar Garreth toe schuiven, ongeacht waar hij zich bevond. Was hij beneden in de hal, dan begonnen mijn voeten me automatisch in die richting te trekken, of ik nou wel of niet in dat gedeelte van de school moest zijn. Ik wilde gewoon bij hem in de buurt zijn. Ik móést bij hem in de buurt zijn, wat op zich romantisch zou kunnen klinken. Of gestoord obsessief. Want in feite was het nogal raar dat ik me zo voelde. Vóór vandaag had ik Garreth Adams nog nooit gezien, maar ik wist nu al – of ik geloofde nu al – dat hij een belangrijke rol zou gaan spelen in mijn leven.

Tenminste, dat hoopte ik.

Garreth bleek niet alleen bij mythologie bij me in de klas te zitten, maar ook bij drie andere vakken.

Bij scheikunde probeerde ik te doen alsof hij zich niet in dezelfde ruimte bevond. *Yeab, right*. Makkelijker gezegd dan gedaan. Het was al snel duidelijk dat Garreth Adams’ hersenen informatie hadden opgenomen die niemand anders leek te kunnen begrijpen. Hierdoor werd de arme stakker algauw meneer Quinns nieuwe lievelingetje en moest hij de hele les antwoord geven als niemand anders het wist. Ik maakte ijverig aantekeningen in mijn schrift, waarmee ik hem met elke kras van mijn potlood uit mijn hoofd probeerde te dwingen, maar na een tijdje hield ik het gewoon niet langer vol. Heel voorzichtig draaide ik een klein beetje op mijn stoel, alsof ik naar het prikbord achter in de klas wilde kijken, en ja hoor, zijn blauwe ogen wachtten op me. Ik draaide me weer om, zijn glimlach negerend, maar ik voelde mijn botten week worden door zijn aanwezigheid. Op dat

moment kwam meneer Quinn langs mijn tafel om laboratoriumbrillen uit te delen en de bril die hij me had willen geven, sloeg in mijn gezicht.

‘Oeps.’

‘Valt er achter in de klas wat te zien soms? Als je graag goede cijfers wilt halen, zou ik maar naar het bord kijken, juffrouw McNeel.’

Brynn proestte het uit achter de tafel schuin tegenover me en ik wist dat ze voorlopig weer genoeg munitie tegen me zou hebben. Op dit moment kon ik alleen maar halfslachtig hopen dat Garreth naar een scheikunde klas voor vergevorderden zou worden overgeplaatst, want ik zou vast en zeker niet het geluk hebben hier spontaan in brand te vliegen, zodat er op die manier een einde aan mijn ellende kwam.

Toen de bel ging, schuifelden we allemaal naar de deur van het lokaal – en ja hoor...

‘Je legt de lat wel een beetje hoog, of niet? Die nieuwe jongen heeft het hier voor het uitkiezen, dus loop nou maar niet te hard van stapel, *freak*,’ siste Brynn terwijl ze me prikte met een hoek van haar boek.

Zoals gewoonlijk gaf ik geen antwoord. Dat verdiende ze niet.

Een tussenuur om in de aula aan huiswerk te werken, Amerikaanse geschiedenis en Engelse literatuur volgden elkaar op en eindelijk was de dag voorbij. Claire zou een lift naar huis krijgen van Ryan. Ze leek het geen probleem te vinden om haar auto onbeheerd achter te laten op de parkeerplaats bij school. Nog erger: ze leek het ook niet al te erg te vinden om mijn onbeheerd achter te laten op de parkeerplaats. Mijn perfecte dag kwam tot een abrupt einde toen ik me voorbereidde op de grote gele schoolbus der verdoemenis richting huis. Moedeloos liep ik over het asfalt in de richting van de verderfelijke gassen die werden uitgestoten door de verzameling gele vehikels.

Ik trok de mouw van mijn paarse T-shirt omhoog, en ja hoor, daar begon zich een mooie zwartblauwe plek te ontwikkelen dankzij Brynns dringende behoefte om mensen pijn te doen

wanneer ze dat nodig vond. Met een strakke blik op mijn gezicht trok ik mijn mouw weer naar beneden.

Ik keek naar de stroom scholieren die naar de bussen en auto's liepen. Het was uiteindelijk toch nog een prachtige middag geworden en de zon scheen stralend op me neer. Tenminste, hij was prachtig totdat ik Brynn en haar vriendinnen in het oog kreeg, wat meters verderop. Zoals gewoonlijk speelde er een brede glimlach om de mond van *Miss Wonderful*. Want waarom zou ze niet blij zijn? Zij had de macht om ieders leven te verpesten. En haar eigen leven? Dat was natuurlijk perfect. Het leek erop dat ze met iemand stond te flirten en ik rolde met mijn ogen. Natuurlijk vonden alle jongens haar ongelooflijk. Ze leunde voorover, waarbij ze zich zo'n beetje door het open raam van een grijze Jeep heen lanceerde en de bestuurder ongetwijfeld flink wat inkijk bood op haar decolleté. Toen Sage Fisher en Emily Lawrence wat opzij schoven, besepte ik wiens raam het was waarin ze haar borsten zo te kijken had gehangen. Het was Garreths autoraam.

'Teagan.'

Ik kon mijn blik niet van hen losrukken. Ik kon niet stoppen met staren.

'Teagan.'

'Wat?!'

Een donkere schaduw vloog me tegemoet zodra ik me omdraaide, een soort wolk van uitlaatgassen maar op de een of andere manier meer solide, en plots kreeg ik geen lucht meer. Een onzichtbare hand klemde zich om mijn keel en mijn ogen werden vochtig. De wereld om me heen werd wazig. Het daverende geklapper van vleugels galmde in mijn oren, alsof er een grote vogel recht over mijn hoofd vloog, maar het kwam overall vandaan, stuiterde van de stoep af, stuiterde van mijn huid. Toen verloor ik mijn evenwicht en gleeed mijn enkel van de stoeprand af, alsof een onzichtbare hand hem letterlijk had vastgegrepen en er een ruk aan gaf.

Iets warms en veiligs greep me bij mijn armen, ving me op en hielp me weer overeind. Naar adem snakkend lukte het me om

me te concentreren op de persoon die zo bezorgd keek, die me zojuist had opgevangen voor ik de busbaan op was getuimeld. Blauwe ogen keken in de mijne, maar een paar centimeter verwijderd van mijn gezicht.

Garreth.

Hij hield me stevig vast en ik besepte dat ik weer op de stoep stond, bijna twee meter bij de stoeprand vandaan. De bussen kwamen langzaam tot stilstand in hun gebruikelijke formatie volgens district. De drukte om me heen leek onveranderd, alsof niemand mijn kleine valpartij had opgemerkt. Niemand toonde ook maar enige bezorgdheid, afgezien van Garreth, die zijn hand nog steeds op mijn elleboog had liggen en niet los leek te willen laten.

‘Eh, dank je,’ wist ik met trillende stem uit te brengen.

Was dit echt gebeurd?

Ik kon de vingers rond mijn enkel nog steeds voelen, maar toen ik voorover boog, was er natuurlijk niets te zien. Ik voelde me in de war, gedesoriëteerd zelfs, en ik probeerde niet te denken aan het keiharde feit dat ik onder een bus terecht had kunnen komen.

‘Zag je...?’ begon ik, maar de rest van de woorden bleven vastzitten in mijn keel.

Hij nam me nauwlettend op. Ik kon niets opmaken uit de bezorgde blik op zijn gezicht. ‘Zag ik wat?’

Plotseling kon ik het me niet meer herinneren, en toen realiseerde ik me dat Garreth me iets had gevraagd.

‘Eh, niets,’ antwoordde ik.

‘Ik had gehoopt je te zien bij de lunch, maar ik moest iets van duizend formulieren invullen bij de administratie.’

Zwijgend staaarde ik hem aan, me realiserend dat ik er waarschijnlijk behoorlijk overdonderd bij stond. Alweer.

‘Wat dacht je van morgen?’

‘Morgen?’

‘Lunch?’

‘Stond je daarnet niet met Brynn te praten?’ Ik keek naar de plek op de parkeerplaats waar ik ze een paar minuten geleden had gezien, maar Brynn was nergens te bekennen.

Garreth aarzelde. ‘Even, ja.’ De teleurstelling die ik uitstraalde, was hem vast en zeker opgevallen, want hij bracht zijn gezicht iets dichters naar het mijne. ‘Ik vind haar nogal een opschepperig type. Jij ook?’

Ik merkte dat het niet goed was voor mijn concentratievermogen om in zijn ogen te kijken.

‘Hou je van opschepperige types?’ vroeg ik aarzelend.

Hij glimlachte. ‘Niet echt, nee. Zal ik je een lift naar huis geven?’

Aan de overkant van de parkeerplaats zag ik Claire bij Ryans auto staan. ‘Eh, dat is aardig van je, maar ik moet met de bus vandaag.’ Na bijna onder zo’n bus terecht te zijn gekomen, zou het geen pretje worden om erin te stappen en naar huis te moeten rijden. Ik wilde bijna op zijn aanbod ingaan, maar hoe verleidelijk het ook klonk, ik kon het niet maken. ‘Mijn moeder wacht op me bij de bushalte vlak bij ons huis.’

In werkelijkheid zou mijn moeder een rolberoerte krijgen als ik een lift accepteerde van een jongen die ik nog maar net kende. Ja, natuurlijk, hij was aardig. En superknap. Maar regels waren regels, en eerlijk gezegd kende ik hem gewoon nog niet goed genoeg. Om maar te zwijgen over het feit dat ik nog steeds geen idee had wat er zojuist was gebeurd.

‘Zie ik je morgen?’ stelde ik voor terwijl ik naar mijn bus liep.

‘Tuurlijk. Tot morgen, Teagan.’ Hij knipoogde en deed een stapje achteruit. ‘En blijf uit de buurt van de stoeptrand, hè.’

Even was ik met stomheid geslagen. Dus hij had me wél aan de kant getrokken. Ik begon al te denken dat ik het me allemaal had verbeeld. Ik keek hem na over de parkeerplaats tot hij zijn auto bereikte en dwong mezelf toen met tegenzin de treden van de bus op. Achterin de bus bemachtigde ik een lege plek bij het raam, waar ik een mooi uitzicht had op Garreth die met zijn autoradio zat te prutsen. Ik realiseerde me dat ik voor het eerst in

mijn leven op het punt stond om volledig en onmiskenbaar voor iemand te vallen.

Terwijl ik neerzakte op de bank, stopte ik mijn oordopjes in mijn oren en rommelde wat met mijn iPod. Ik wist al gauw weer waarom ik zo'n hekel had aan de bus. Er hing altijd zo'n plasticachtige, zure geur waar mijn maag zich van omdraaide, en mijn ingewanden werden onderweg zo hevig door elkaar gehusseld dat ik mijn uiterste best moest doen om alles binnen te houden. Wagenziekte kwam toch niet alleen bij mij voor? Ik was ervan overtuigd dat buschauffeurs expres zo achterlijk reden, gewoon voor de lol, omdat ze maar al te goed wisten dat de bloedjes van kinderen achterin geen sterke maag hadden.

Brynn reed haar glanzende zwarte BMW naar voren om de bus af te snijden, en door het raam heen zag ik haar grijnzen. Ze deed alsof ze haar gemanicuurde vinger in haar keel stak en moest overgeven, waarna ze samen met de andere meiden in een golf van gelach uitbarstte.

Mensen om me heen begonnen te giechelen en ik liet me dieper in mijn stoel zakken. Ik sloot mijn ogen, deed alsof ik haar niet zag, alsof ik ergens anders was... iemand anders was. Mijn hartslag klopte in mijn oren en al gauw herbeleefde ik twee gebeurtenissen tegelijk: het moment vlak voordat Garreth me was komen redden vandaag, en afgelopen nacht, toen het dreunende geluid van donkere vleugels ook in mijn oren had gegalmd. De twee gebeurtenissen vervaagden en smolten samen in mijn hoofd tot ze één moment vormden en als woeste zweepslagen door mijn schedel echoden. Ik begon misselijk te worden. Ik had frisse lucht nodig.

De bus kwam in beweging en ik hoorde Brynn toeteren toen ze brutaal vlak voor de bus invoegde. Ik wist dat ik zo ver achterin zat dat ze me niet meer door het raam heen kon zien. Het leek veilig. Ik ging rechtop zitten, duwde met mijn duimen de hendels van het raam opzij en drukte het naar beneden, de frisse wind die naar mijn klamme voorhoofd stroomde verwelkomend. In een poging mijn aandacht ergens anders op te richten, begon ik aan Garreth te denken en ik voelde mijn misselijkheid wegtrekken.

Waarom had niemand anders me zien vallen? Wat was die verschrikkelijke, zwarte rook geweest waarvan ik, diep vanbinnen, zeker wist dat hij niet van de bussen kwam? En hoe was het mogelijk dat Garreth me precies op tijd was komen redden? Hoe dan ook, ik stond bij Garreth in het krijt. Ik had misschien wel mijn leven aan hem te danken.

Ik kon de band tussen ons niet negeren, de aantrekkingskracht die me als een mokerslag raakte boven op mijn schedel. Misschien was mijn verbeelding gewoon op hol geslagen en was ik naïef genoeg om Claire te geloven toen ze zei dat ik een vriendje nodig had. Ik huiverde bij de gedachte aan mijn bizarre dag. Tot dusver was Garreth het enige geweest wat aan deze dag de moeite waard was. Diep vanbinnen wist ik dat mijn krankzinnige droom niet langer alleen maar een droom was. Ik werd erdoor achtervolgd – en als ik het hem zou vertellen, dan zou hij waarschijnlijk keihard wegrennen. Misschien was een vriendje toch niet het antwoord. Ik had bescherming nodig.

Heel eerlijk gezegd had ik gewoon een leven nodig.

Ik lachte stilletjes om mezelf, totdat ik beseftte dat de bus al een paar seconden stilstond en zes paar ogen mijn kant op priemden. De bus was bij mijn halte aangekomen en de chauffeur keek me ongeduldig aan via zijn gigantische achteruitkijkspiegel.

Ik griste mijn iPod en rugzak bij elkaar en lanceerde mezelf vlug via het gangpad naar de voorkant van de bus, waarbij ik de blikken van de andere kinderen, die nu zachtjes met elkaar begonnen te fluisteren, zorgvuldig vermeid. ‘Sorry,’ mompelde ik tegen de sadistische buschauffeur, en ik sprong snel het trappetje af en de stoep op zonder mezelf in mijn haast weer in gevaar te brengen. Het werd tijd dat ik met Claire permanente afspraken maakte over samen reizen van en naar school, want ik zou nooit van mijn leven nog een voet in die bus zetten.